

Arrest

nr. 335 925 van 13 november 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ACEVEDO VAHOS
de Stassartstraat 117 bus 2
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat P. ACEVEDO VAHOS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker heeft de Colombiaanse nationaliteit. Hij diende op 20 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op 17 september 2024 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 17 december 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waartegen verzoeker op 20 januari 2025 in beroep ging. Het CGVS trok zijn beslissing in op 10 februari 2025.

1.3. Op 25 februari 2025 neemt het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Colombiaanse nationaliteit en bent u geboren op 10 juli 1984 in Cali, waar u uw hele leven hebt gewoond. U hebt al achttien jaar een relatie met E.Y.G.R. (o.v. nr.: xxx), met wie u twee kinderen hebt: N.J.Z.G. (o.v. nr.: xxx) en J.P.Z.G. (o.v. nr.: xxx). Zij zijn beiden met jullie in België. Rond 2012-2013 had u tijdelijk een relatie met een andere vrouw, C.L.E., met wie u ook huwde en een zoon kreeg. Daarnaast heeft u een dochter uit een relatie die u had nog voor u een relatie begon met E.Y.. Deze twee laatstgenoemde kinderen verblijven momenteel respectievelijk in Chili en in Cali. U hebt uw hele leven als motomechanici gewerkt. U had daarvoor uw eigen zaak in een commerciële zone in Cali, waar ook uw partner werkte als het gezicht van de zaak.

Uw problemen begonnen nadat u eind april 2021 als handelaar steun ging bieden aan de mensen die deelnamen aan de nationale protestacties tegen de overheid, door water en voedsel te voorzien. In augustus 2021 kwam de politie in de buurt van uw werkplaats langs om mensen die de acties gesteund hadden op te pakken, of zelfs te laten verdwijnen. U kreeg te horen dat onder meer uw broer, genaamd L.A.Z.P., was opgepakt omwille van zijn steun aan de protestacties. Toen de politie echter op uw eigen werkplaats kwam, op zoek naar u, was u niet thuis waardoor ze u niet konden meenemen. Nadat u hierover hoorde via uw partner, die toen wel op uw werkplaats aanwezig was, vertrok u naar de boerderij van uw schoonzus. U verbleef daar van rond augustus 2021 tot december 2022. Tijdens deze periode keerde u nog een aantal keer met de moto terug naar uw partner en naar uw werkplaats, maar telkens slechts voor enkele minuten. Uw partner kwam om de veertien dagen naar de boerderij samen met de kinderen.

Gedurende de periode dat u op de boerderij leefde, kwam de politie nog een viertal keer langs op uw werkplaats, op zoek naar u. Uw partner liet u dit telkens weten. In december 2022 keerde u terug naar de stad omdat u uw broer wilde zien die toen in het ziekenhuis lag. U bracht toen tijd door met uw familie, maar verbleef zelf in een hotel of bij een vriend. Vervolgens regelde u in januari, toen u zag dat de situatie niet verbeterde, de verkoop van uw zaak en op 15 maart 2023 verliet u Colombia. Uw partner verbleef nog een tijdje in een huis van haar ouders, samen met jullie kinderen. Op 21 juni 2023 verlieten uw partner en kinderen Colombia. U diende uw verzoek om internationale bescherming in België in op 20 maart 2023, uw partner samen met de kinderen op 27 juni 2023.

In geval van terugkeer naar Colombia vreest u gevangen genomen of vermoord te worden door de politie en mensen die samenwerken met de politie.

Ter staving van jullie verzoek leggen u en uw partner volgende documenten voor: jullie internationale paspoorten en die van jullie kinderen; de identiteitskaarten van E.Y. en van jullie kinderen, de geboorteaktes van jullie kinderen; een attest van gezinssamenstelling; foto's van jullie zaak; een foto van een protestactie; een gelegaliseerde vertaling van een document van de kamer van koophandel met betrekking tot jullie zaak; een visitekaartje van jullie zaak; de verkoopakte van jullie zaak; een document met betrekking tot een gerechtelijk onderzoek naar onder meer jullie zaak en uw broer.

Het CGVS verstuurde op 17 december 2024 reeds een beslissing omtrent uw verzoek om internationale bescherming, waar u op 20 januari 2025 tegen in beroep ging. Het CGVS trok haar beslissing in op 10 februari 2025.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt, en wel omwille van de volgende redenen:

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de context waarin u en uw partner jullie vrees voor vervolging kaderen - namelijk dat de politie, maanden na de nationale protestacties van rond april 2021, handelaren die de acties

gesteund hebben, zou gaan oppakken, vermoorden of laten verdwijnen (notities persoonlijk onderhoud CGVS F.P. d.d. 17 september 2024, p. 9, 11, 16-19; notities persoonlijk onderhoud CGVS E.Y. d.d. 17 september 2024, p. 8-9, 15) - heel opvallend is te noemen. Dit is des te meer het geval wat betreft jullie eigen situatie, gezien uw deelname aan de protesten beperkt was – u voorzag louter voedsel en water (CGVS, p. 10, 12, 21) – en u geen deel uitmaakte van de ‘primera linea’, mensen die rechtstreeks de confrontatie met de politie aangingen (CGVS, p. 18). Het is met andere woorden allesbehalve evident dat de politie het specifiek op u en uw partner zou gemunt hebben. Bijgevolg moet jullie relaas dan ook uitermate kritisch worden bekeken.

Bovenal zijn er enkele duidelijke onverenigbaarheden tussen uw eigen verklaringen en die van uw partner vast te stellen. Onderstaande tegenstrijdigheden doen sterk en onherstelbaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen en jullie vermeende vrees:

- Zelf verklaart u duidelijk niet op uw werkplaats aanwezig geweest te zijn toen de politie u daar voor de eerste keer kwam zoeken (CGVS, p. 10, 12, 15). Daarnaast verklaart u dat de politie u slechts één keer is komen zoeken vooraleer u naar de boerderij vertrokken was (CGVS, p. 15). Uw partner daarentegen schetst initieel dat u contact had met de politie toen die u kwamen zoeken. Zo stelt zij, gevraagd wanneer er voor het eerst politie langskwam, het volgende: “De eerste keer dat ze gekomen zijn zal mijn echtgenoot precies weten want hij was er toen” (CGVS E.Y., p. 11). Verder verklaart uw partner over deze eerste problemen met de politie na de protesten: “Toen begonnen alle bedreigingen en werd mijn man bedreigd dat hij zou meegenomen worden naar de gevangenis. Toen hij daarna niet meer in de zaak was, begonnen ze mij te bedreigen” (CGVS E.Y., p. 11), alsook: “De politie is naar de werkplaats gekomen. Zij vroegen geld, er waren ook burgers. Ze kwamen drie-vier keer per dag. Ze kwamen meerdere keren per dag totdat ze hem vonden en dan vroegen ze geld van hem. Hij werd ermee bedreigd dat ze hem zouden meenemen en namen zijn moto af” (CGVS E.Y., p. 10). Bovendien stelt uw partner zelfs uitdrukkelijk dat u toen, bij die eerste keer, de politie betaald hebt (CGVS E.Y., p. 13). Uw partner geeft dus duidelijk aan dat u wel degelijk rechtstreeks contact had met de politie, en dat zij u meerdere keren kwamen zoeken vooraleer u naar de boerderij vertrokken was, wat onverenigbaar is met uw eigen verklaringen.

- In verband met bovenstaande tegenstrijdigheid moet worden opgemerkt dat uw partner haar verklaringenaanpaste na de middagpauze op de dag van jullie persoonlijk onderhoud. Jullie kregen beiden de kans om voor de middagpauze jullie verhaal uitgebreid uit de doeken te doen, waarbij uw partner bovenstaande verklaringen aflegde met betrekking tot de eerste keer dat jullie problemen kregen met de politie na de protestacties. Na de middagpauze - waarin ze uiteraard met u kon overleggen - verklaarde ze, in tegenstelling tot haar initiële verklaringen, dat u zelf nooit in contact kwam met de politie (CGVS E.Y., p. 16). Gewezen op haar eerdere verklaringen dat u de politie ooit betaald hebt, stelt zij het volgende: “Nee, ik was dat. Ik was diegene die hun geld gaf, want ik was diegene in de werkplaats. Hij heeft geen contact gehad met de politie” (CGVS E.Y., p. 16). Wanneer uw partner er vervolgens op wordt gewezen dat ze voordien duidelijk verklaarde dat u aanwezig was toen de politie voor de eerste keer kwam, zegt zij: “Dan heb ik de vraag niet goed begrepen ofwel heeft u mij niet goed begrepen. Ik heb gezegd van in het begin dat ik verantwoordelijk was voor de handelszaak wanneer de politie is beginnen komen. Als mijn EG zou aanwezig geweest zijn op het moment dat zij kwamen, dan hadden ze hem zeker meegenomen” (CGVS E.Y., p. 16). Dit is uiteraard geen afdoende verklaring gezien de duidelijke onverenigbaarheid met haar initiële verklaringen en bijgevolg kan dit niet overtuigen.

- Na laatstgenoemde verklaringen stelt uw partner, gevraagd waar u was op het moment dat de politie de allereerste keer langskwam, dat u toen al op de boerderij was (CGVS E.Y., p. 16). Meteen daarna corrigeert ze zichzelf echter door te stellen dat u er toen wel was, maar dat u zich achteraan de werkplaats verborgen hield en de politie u dus niet heeft gezien (CGVS E.Y., p. 16), hetgeen ze vervolgens nogmaals bevestigt (CGVS E.Y., p. 17). Gewezen op de onverenigbaarheid met uw eigen verklaring dat u niet thuis was toen de politie langskwam (CGVS, p. 10, 12, 15), bevestigt uw partner louter dat zij diegene was die die eerste keer met de politie sprak, en dat u zich in het achterste gedeelte van de werkplaats bevond (CGVS E.Y., p. 17). Jullie verklaringen wat betreft jullie eerste contact met de politie komen dus, zoals gesteld, duidelijk niet overeen met elkaar.

- Verder spreken jullie elkaar tegen wat betreft de frequentie waarmee de politie langskwam op jullie werkplaats gedurende de periode dat u op de boerderij verbleef. Zelf geeft u aan dat de politie in totaal drie tot zes keer langskwam en contact had met uw partner gedurende de periode dat u weg was (CGVS, p. 13, 22). Daarentegen verklaart uw partner zeer duidelijk dat de politie een tweetal keer per maand kwam en dat zij hen een of twee keer per maand geld gaf (CGVS E.Y., p. 14), wat over de hele periode dat u op de boerderij zat – namelijk van augustus 2021 tot december 2022 (CGVS, p. 9, 13, 15, 21) - uiteraard op veel meer neerkomt dan wat u zelf aangeeft. Kort daarna geeft uw partner, opnieuw gevraagd hoeveel keer zij in totaal contact had met de politie, echter aan dat de politie drie tot vier keer per week kwam (CGVS E.Y., p.

15). De verklaringen van uw partner zijn ook wat dit betreft dus sterk tegenstrijdig, zowel intern als ten opzichte van uw verklaringen.

- Wat alle bovenstaande tegenstrijdigheden betreft, moet ook worden opgemerkt dat zowel u als uw partner aangeven dat zij u actief en nauwgezet op de hoogte hield van haar interacties met de politie (CGVS, p. 14-17; CGVS E.Y., p. 15). Zelf beweert u ook voortdurend naar de camera's in uw zaak te hebben gekeken terwijl u op de boerderij zat (CGVS, p. 19). Hierdoor is het des te meer bevreemdend dat jullie elkaar in deze mate tegenspreken hierover.

- Aansluitend op deze tegenstrijdigheden moet ook worden vastgesteld dat u doorheen uw relaas voornamelijk schetst dat de politie u bleef komen zoeken op de werkplaats, maar u vermeldt op geen enkele manier dat zij uw partner ook persoonlijk bedreigden. Wel integendeel; u stelt uitdrukkelijk dat dit niet het geval was (CGVS, p. 14). Uw partner herhaalt tijdens haar persoonlijk onderhoud echter zeer regelmatig dat zij zelf ook persoonlijk bedreigd werd, alsook jullie kinderen (CGVS E.Y., p. 9-12, 15, 17, 19, 20). Het is dus wederom bevreemdend dat jullie verklaringen over deze nochtans cruciale kwestie van elkaar verschillen, zeker gezien u zelf, zoals gesteld, goed op de hoogte bleef van de situatie op de werkplaats.

Los van bovenstaande vaststellingen, vallen de gedragingen van u en uw partner, zoals door jullie beschreven, niet te verenigen met wat van iemand met jullie vermeende vrees redelijkerwijs verwacht zou mogen worden. Bijgevolg ondermijnen deze gedragingen de geloofwaardigheid van jullie vrees:

- Het is opmerkelijk dat u, ondanks dat u meermaals aangeeft dat u zich toen u op de boerderij van uw schoonzus verbleef grote zorgen maakte over de veiligheid van uw partner en uw kinderen (CGVS, p. 16-18), hen toch meer dan een jaar achterliet op uw werkplaats zonder naar een veiligere oplossing voor hen te zoeken. Nochtans zou de politie uw partner regelmatig zijn komen lastigvallen op de werkplaats, wat een duidelijk risico met zich meebracht. Wat dit betreft, verklaart u: "Ze is mijn echtgenote en als ik niet in de zaak stond dan moest zij er staan. Ik kon die niet zomaar laten gaan. Het was een zaak die wij opgericht hadden, waar wij allemaal van leefden" (CGVS, p. 17). Jullie namen dus, om het voortbestaan van jullie zaak te vrijwaren, gedurende meer dan een jaar een duidelijk risico ten aanzien van uw partner en kinderen – die zoals gesteld volgens uw partner ook herhaaldelijk bedreigd werden –, hetgeen geen blijk geeft van een diepe vrees voor de politie. U verklaart hieromtrent ook dat u diegene was waarnaar de politie op zoek was (CGVS, p. 17-18), maar gezien u wel herhaaldelijk stelt dat u schrik had voor uw vrouw en kinderen (CGVS, p. 16-18), kan dit evenmin overtuigen als verklaring voor het achterlaten van uw vrouw en kinderen op de werkplaats. Gevraagd waarom u schrik had voor uw partner als de politie alleen naar u op zoek zou geweest zijn, antwoordt u: "Omdat je natuurlijk niet kan weten hoe de andere personen gaan reageren die mij aan het zoeken zijn als ik daar niet was" (CGVS, p. 18). Hiermee bevestigt u echter louter dat er wel degelijk reden was om u zorgen te maken over de veiligheid van uw partner en kinderen.

- Uw partner kan geen afdoende verklaringen geven over hoe ze van plan was om met de situatie om te gaan terwijl zij achterbleef op de werkplaats en u op de boerderij verbleef. Gevraagd of het voor haar gevaarlijk was om op de werkplaats te blijven, antwoordt zij dat het de politiemannen om het geld te doen was en dat ze erg geschrokken was toen zij en de kinderen werden bedreigd (CGVS E.Y., p. 19). Gevraagd naar haar plan om met de situatie om te gaan, herhaalt zij dat ze tegen u zei dat het moeilijk was om geld te blijven betalen, en dat jullie omwille van de aanhoudende bedreigingen uiteindelijk beslisten om de zaak te verkopen (CGVS E.Y., p. 19-20). Zij geeft, hoewel haar hier meermaals uitdrukkelijk naar gevraagd werd, niet aan op enig moment gedurende de lange periode dat u weg was concrete maatregelen of een concreet plan te hebben bedacht om met de onzekere situatie om te gaan of om de veiligheid van haarzelf en de kinderen te verzekeren (CGVS E.Y., p. 20-21). Zeker gezien de lange periode van ongeveer anderhalf jaar die volgens uw verklaringen tussen uw vertrek naar de boerderij en de verkoop van jullie zaak zat (CGVS, p. 13, 15), is dit bevreemdend en getuigt het niet van een diepe vrees voor de politie.

De documenten die u en uw partner voorleggen kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen:

- De paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes, en het attest van gezinssamenstelling tonen louter jullie identiteit aan, dewelke het CGVS niet in twijfel trekt.

- De foto's en het visitekaartje van jullie zaak, het document van de kamer van koophandel, en de verkoopakte van jullie zaak, ondersteunen jullie specifieke verklaringen met betrekking tot jullie zaak en de verkoop daarvan, dewelke het CGVS niet in twijfel trekt.

- De foto van de protestactie ondersteunt dat er protesten plaats vonden, maar niet jullie persoonlijke aandeel, laat staan dat jullie er problemen door kregen.

- Na jullie persoonlijk onderhoud stuurden jullie een document met betrekking tot een gerechtelijk onderzoek naar onder meer jullie zaak en uw broer. Hierover moet worden vastgesteld dat dit niet aantoonbaar is dat de arrestaties door de Colombiaanse politie zonder wettelijke reden gebeurden. Zo blijkt wel dat er een onderzoek werd gevoerd naar de mogelijke betrokkenheid bij een criminele organisatie en criminele activiteiten van zowel uw broer, [L.A.], als uw eigen zaak (zie vertaling document). Bij een huiszoeking op 4 augustus 2021 bij uw broer zouden onder meer een vuurwapen en een som contant geld zijn aangetroffen, wat tot zijn arrestatie zou geleid hebben. Daarnaast zouden volgens het document op dezelfde dag agenten van de gerechtelijke politie een huiszoeking in jullie zaak hebben uitgevoerd, die een negatief resultaat opleverde. Er zijn bijgevolg ook geen arrestaties gebeurd in jullie zaak. Volgens het document zou E.Y. aanwezig geweest zijn tijdens de huiszoeking, en zou haar gevraagd zijn of zij enig bezwaar of enige klacht had in verband met de procedure, wat blijkbaar niet het geval was. Ook zou zijn gevraagd of haar grondwettelijke en fundamentele rechten werden geschonden, waarop ze “nee” zou hebben geantwoord. Dit document werpt dus een heel ander licht op de kwestie: het suggereert immers eerder dat er een bona fide onderzoek werd gevoerd naar uw broer en dat er bij uitbreiding ook naar jullie onderzoek werd gedaan maar dat jullie verder ongemoeid bleven. Dit document kan dan ook hoegenaamd jullie relaas niet ondersteunen. Het feit dat jullie tijdens jullie persoonlijk onderhoud geenszins deze huiszoeking of dit gerechtelijk onderzoek vernoemden, of op welke manier dan ook de inhoud van het document toelichtten doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie relaas en jullie vermeende vrees.

De som van voorgaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend, evenmin die van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA:

Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS ook in hoofde van uw partner een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending van de materiële motiveringsplicht in.

Vooreerst kan verzoeker zich niet vinden in de motieven van de bestreden beslissing waar de verwerende partij meent dat zijn verklaringen geen blijk geven van een persoonlijke vrees voor vervolging als bedoeld in het Verdrag van Genève. De verwerende partij meent onterecht dat zijn rol beperkt was, zowel in de context van de demonstraties van april 2021 als in de *Primera Linéa*. Verzoeker betoogt in voorliggend verzoekschrift dat hij nooit heeft beweerd tot de *Primera Linéa* te behoren, zoals hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft uitgelegd (NPO, p.18). Vervolgens beweert verzoeker dat de verwerende partij verkeerd begrijpt of interpreteert wat hij bedoelt met *Primera Linéa*. Hij licht toe dat dit een ad hoc-organisatie is die bestaat uit jongeren, vooral degenen die tussen april en juni 2021 hebben gedemonstreerd, en is gevormd tot een coördinatiecomité buiten de vakbondsorganisaties (CUT, CGT en CTC), gegroepeerd rond het Nationaal Stakingscomité. Dit wordt evenwel nergens vermeld in de informatie bijgevoegd door de verwerende partij. Verzoeker verwijst hiervoor naar een internetartikel van een lokale radio. Hij verklaart verder dat hij geen deel uitmaakte van deze groep, omdat hij een handelaar was, aangezien deze groep (in feite waren er verschillende georganiseerd in kleine afdelingen in de wijken en in alle steden tijdens de demonstraties) in wezen bestond uit jonge mensen en studenten. Bezoldigde arbeiders volgden de instructies van de vakbondsorganisaties op en kleine buurthandelaars zoals hijzelf handelden uitsluitend uit solidariteit met de jongeren en de vakbondsorganisaties.

Verzoeker verwijst naar enkele nieuwsberichten en rapporten over politiegeweld tijdens protesten om zijn angsten jegens de Colombiaanse autoriteiten, die worden geacht bescherming te bieden wanneer nodig, aan te tonen. Zo wordt melding gemaakt van verdwijningen van mensen tijdens demonstraties en vragen mensenrechtenorganisaties aan de Colombiaanse regering om hun zoektocht te bespoedigen. Deze verdwijningen van demonstranten tijdens de crisis gaven aanleiding tot de angst van verzoeker om samen met zijn kinderen hetzelfde lot te ondergaan als hij het door de politie gevraagde geld niet zou betalen. Verzoeker meent dat niet alleen mensen die rechtstreeks met de politie in aanraking kwamen, geïnterviewd worden. Zo specificeert de *fiscalía* niet wie het doelwit was van de verdwijningen, en de verwerende partij levert geen enkel bewijs op grond waarvan een dergelijke conclusie kan worden getrokken en heeft daarom geen reden om de slachtoffers van de repressie te beperken tot identificatie met de *Primera Linéa*. Verzoeker verwijst hierbij nog naar de ontvoering van zijn broer door de politie, waardoor hij vreesde voor zijn veiligheid, moest hij in de handen van de politie vallen. Dit, samen genomen met de bedreigingen tegen zijn partner en kinderen en de afpersing door de politie, duidt op zijn vrees voor vervolging en de onmogelijkheid om adequate bescherming te genieten tegen dezelfde veiligheidstroepen in geval van klacht.

Vervolgens repliceert verzoeker op de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen zijn verklaringen en die van zijn partner. Hij verklaart onder meer dat de gebeurtenissen twee jaar geleden plaatsvonden en dat de herinnering zodanig kan zijn veranderd dat de herinneringen bij verschillende personen niet langer op precies dezelfde manier worden gereproduceerd, en meent dat het vermoeden van overleg ongegrond is. Ook gaat verzoeker in op het motief van de bestreden beslissing wat betreft zijn houding en die van zijn partner sinds de problemen begonnen zijn, en meent hij dat het niet te verwachten is dat zij redelijk handelen in een situatie waarin rede en logica plaats hebben verloren.

Subsidiar vordert verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij hekelt dat de verwerende partij stelt dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij verwijst daarbij een rapport van UNHCR van augustus 2023, waarin staat dat Colombia nog steeds te kampen heeft met een niet-internationaal gewapend conflict en dat subsidiaire bescherming moet worden overwogen afhankelijk van de individuele omstandigheden van het geval, waarbij de regio van herkomst en de aard van het geweld belangrijke factoren zijn. Verzoeker meent daarom dat de hervatting van de vijandelijkheden tussen het ELN en de Colombiaanse regering in zijn regio van herkomst leidt tot de conclusie dat hij en zijn gezin in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Subsidiar vordert verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt het volgende: “[De verwerende partij] specificeert dit niet in haar analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, met name niet met betrekking tot de groep waarvoor verzoeker vreest, namelijk de Colombiaanse nationale politie. Relevante informatie wijst op gedwongen verdwijningen waarvan slechts een deel van de mensen is teruggevonden. De politie trad in deze periode samen op met gewapende burgergroepen en pleegde misstanden tegen de burgerbevolking, variërend van gedwongen verdwijningen tot buitengerechtelijke executies.” En ook: “Aan de andere kant wordt in het UNHCR-rapport, bijgewerkt in augustus 2023 (pagina 81), gesteld dat Colombia nog steeds wordt getroffen door een niet-internationaal gewapend conflict en dat subsidiaire bescherming moet worden overwogen “afhankelijk van de individuele omstandigheden van het geval”. In het rapport staat ook dat de beoordeling moet worden gemaakt op basis van de regio van herkomst

van de aanvrager (en in dit geval de regio van herkomst van de Colombiaan) en de aard van het geweld waaraan hij of zij kan worden blootgesteld.

Sinds januari 2025 zijn de onderhandelingen tussen het ELN en de regering vastgelopen, wat heeft geleid tot gevechten in verschillende regio's tussen de guerrillastrijders en het leger en de politie. Hierbij zijn talloze burgerslachtoffers gevallen en zijn burgers, politieagenten en soldaten ontvoerd. Deze botsingen vonden ook plaats tussen het ELN en het 33ste Front. Zowel de pers als internationale organisaties hebben hierover berichten gepubliceerd. Verzoeker verwijst hiervoor naar een HRW rapport van 27 maart 2025 (stuk) en een nieuwsbericht van 20 januari 2025.

In dit verband benadrukt UNHCR dat "In the context of the non-international armed conflict in Colombia, factors to consider when assessing the threat to the life or person of an applicant by reason of indiscriminate violence in a particular part of the country include those outlined in Section III.B.1 with reference to the analysis of "generalized violence" under UNHCR's broader mandate. These factors, either alone or cumulatively, may be found to give rise to a situation in a particular part of Colombia that is sufficiently serious to engage Article 15(c) without the need for the applicant to demonstrate individual factors or circumstances increasing the risk of harm."

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker via (consulteerbare) weblinks naar landeninformatie, met name:

- https://caracol.com.co/programa/2021/06/15/6am_hoy_por_hoy/1623766977_276802.html
- "El saldo del paro: van al menos 2.100 heridos y 47 muertos, según MinDefensa", Infobae, 25 mei 2021;
- "Listado de las 80 víctimas de violencia homicida en el marco del Paro Nacional al 23 de julio", Indepaz (lijst van totaal aantal doden in het kader van de nationale betoging op 23 juli 2021);
- "ONU y EE. UU. piden a Colombia localizar a desaparecidos", DW, 25 mei 2021; <https://www.dw.com/es/onu-y-ee-uu-piden-a-colombia-localizar-a-personas-desaparecidas-en-protestas/a-57649471>
- Fiscalía General de la Nación (fiscalia.gov.co);
- "En Colombie, les affrontements entre groupes armés font 100 morts et 11 000 déplacés dans la région du Catatumbo", Le Monde, 20 januari 2025.

Verzoeker voegt verder volgende stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift:

- "Acción interinstitucional permitió ubicar a 290 personas que habían sido reportadas como no localizadas durante las jornadas de protesta" - 24 mei 2021 (stuk 3);
- « Coincés dans le conflit du Catatumbo en Colombie », Human Rights Watch, 27 maart 2025 (stuk 4);
- « En Colombie, près de 30 policiers et militaires séquestrés par un groupe dissident des FARC », Le Monde, 7 maart 2025 (stuk 5).

3. Aanvullende nota's

3.1. Op 6 augustus 2025 dient de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 12) waarin zij middels een consulteerbare weblink verwijst naar de COI Focus "Colombia. Veiligheidssituatie" van 10 april 2025.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer. Hij voegt hierbij 12 pagina's aan documenten met betrekking tot een gerechtelijk onderzoek en een bevel tot huiszoeking uitgaande van het Colombiaanse parket en politie, daterend van 4 augustus 2021, met bijhorende vertaling. Uit nazicht blijkt dat dit document de vervolledigde versie betreft van het document dat hij aan het CGVS na het persoonlijk onderhoud heeft bezorgd (stuk 9). Hij stelt hierover dat deze documenten bewijzen dat de Colombiaanse politie naar hem en zijn broer op zoek is gegaan. Verzoeker verduidelijkt ter zitting dat hij deze documenten verkreeg via de advocaat van zijn broer en geeft nog aan dat zijn broer is gestorven nadat hij ziek werd tijdens zijn vasthouding door de politie.

4. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: "Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele

omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker verklaart dat hij en zijn gezin Colombia hebben verlaten omdat hij represailles vreest wegens zijn steun als handelaar aan deelnemers aan de nationale protestacties tegen de overheid in april van 2021. Bij terugkeer vreest hij de politie, die meermaals bij zijn werkplaats naar hem op zoek zou zijn gekomen.

6.2. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

De commissaris-generaal stelt immers terdege vast dat (i) verzoeker en zijn partner tijdens de nationale protestacties geen deel uitmaakten van de ‘primera linea’, d.i. mensen die rechtstreeks de confrontatie met de politie aangingen, zodat het allesbehalve evident is dat de politie het specifiek op hen zou hebben gemunt en hun relaas bijgevolg uitermate kritisch moet worden bekeken, (ii) er enkele duidelijke onverenigbaarheden zijn tussen verzoekers verklaringen en die van zijn partner die sterk en onherstelbaar afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen en hun vrees, met name leggen verzoeker en zijn partner tegenstrijdige en incoherente verklaringen af wat betreft het eerste contact met de politie, de frequentie van de politiebezoeken en wie rechtstreeks werd bedreigd door de politie, (iii) hun gedrag niet te verenigen valt met wat van iemand met hun vermeende vrees redelijkerwijs zou mogen worden verwacht, waardoor hun gedragingen de geloofwaardigheid van hun vrees ondermijnen en (iv) de voorgelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen ombuigen.

In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij op omstandige wijze aangaande de voormelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij in gebreke blijft.

6.3. Wat betreft verzoekers deelname aan de nationale protestacties in april 2021, wordt in de bestreden beslissing allereerst geduid als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat de context waarin u en uw partner jullie vrees voor vervolging kaderen - namelijk dat de politie, maanden na de nationale protestacties van rond april 2021, handelaren die de acties gesteund hebben, zou gaan oppakken, vermoorden of laten verdwijnen (notities persoonlijk onderhoud CGVS F.P. d.d. 17 september 2024, p. 9, 11, 16-19; notities persoonlijk onderhoud CGVS E.Y. d.d. 17 september 2024, p. 8-9, 15) - heel opvallend is te noemen. Dit is des te meer het geval wat betreft jullie eigen situatie, gezien uw deelname aan de protesten beperkt was – u voorzag louter voedsel en water (CGVS, p. 10, 12, 21) – en u geen deel uitmaakte van de ‘primera linea’, mensen die rechtstreeks de confrontatie met de politie aangingen (CGVS, p. 18). Het is met andere woorden allesbehalve evident dat de politie het specifiek op u en uw partner zou gemunt hebben. Bijgevolg moet jullie relaas dan ook uitermate kritisch worden bekeken.”

Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift dat hij geen deel uitmaakte van “Primera Linéa”, een ad hoc-organisatie die uit jongeren bestaat. Waar hij onder verwijzing naar verschillende (internet)artikelen betoogt dat niet alleen leden van deze organisatie die tijdens de protesten rechtstreeks met de politie in aanraking kwamen, slachtoffers waren van de repressie, wijst de Raad op wat volgt.

In de door verzoeker aangebrachte informatie en in de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier (EUAA, “Colombia Country Focus”, december 2022, p. 27-28; UNHCR “International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” augustus 2023, p. 20-21), leest de Raad dat tijdens de nationale protesten in Colombia die plaatsvonden tussen eind april 2021 en juni 2021, talloze deelnemers het slachtoffer werden van buitensporig politiegeweld en repressieve maatregelen. Er wordt gewag gemaakt van 25 tot 47 tot 54 doden, sommige NGO's melden 84 doden, en tot 111 à 129 personen die verdwenen tijdens de nationale protesten. De politie richtte zich tijdens deze protesten op een brede waaier aan deelnemers, waarbij niet alleen leden van de “Primera Línea” het slachtoffer werden van buitensporig politiegeweld, maar ook gewone demonstranten en omstanders die toevallig aanwezig waren. Uit deze informatie kan evenwel niet blijken dat de repressie na afloop van de (periode van de) nationale protesten even breed doorging. Er kan niet worden gelezen dat loutere sympathisanten, zoals verzoeker wiens deelname zich beperkte tot een ondersteunde rol door het voorzien van voedsel en water, maanden na afloop van de nationale protesten als systematisch doelwit worden genoemd; er wordt nergens gewag gemaakt van een risicoprofiel. De beschikbare informatie documenteert geen gevallen waarbij handelaren die enkel aanwezig waren of steun verleenden tijdens de nationale protesten, maanden na afloop ervan systematisch werden opgepakt, bedreigd of vervolgd. Verzoekers bewering dat hij, die geen lid was van de “Primera Línea” en verder een zeer beperkte rol speelde bij de nationale protesten, werd gevisieerd door de Colombiaanse autoriteiten maanden na zijn deelname aan de nationale protestacties van april 2021, sluit hier dus niet bij aan. Daarmee is het geenszins onderbouwd dat de politie het specifiek op verzoeker en zijn partner zou hebben gemunt of dat hun vrees voor vervolging een realistisch risico weerspiegelt. Om die reden kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoekers relaas kritisch moet worden beoordeeld, waarbij rekening moet worden gehouden met de feitelijke aard van de repressie en de duidelijke afwezigheid van enige indicatie dat deelnemers die geen actieve rol vervulden, maanden na afloop van de nationale protestacties nog doelwit werden van geweld of vervolging.

Naast voormelde repressie, geeft verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij tevens voor zijn veiligheid en die van zijn partner en kinderen vreesde omdat zijn broer door de politie is “ontvoerd” en omwille van bedreigingen en afpersing door de politie.

Vooreerst blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte gerechtelijke documenten, die hij nogmaals vervolledigd per aanvullende nota voorlegt, niet dat zijn broer door de Colombiaanse politie onrechtmatig werd gearresteerd of zonder wettelijke reden gebeurde, zoals in de bestreden beslissing terdege wordt geduid. Wel blijkt dat er een onderzoek werd gevoerd naar de mogelijke betrokkenheid bij een criminele organisatie en criminele activiteiten van zowel verzoekers broer, L.A., als van zijn eigen zaak (zie vertaling document in AD CGVS): “Bij een huiszoeking op 4 augustus 2021 bij uw broer zouden onder meer een vuurwapen en een som contant geld zijn aangetroffen, wat tot zijn arrestatie zou geleid hebben. Daarnaast zouden volgens het document op dezelfde dag agenten van de gerechtelijke politie een huiszoeking in jullie zaak hebben uitgevoerd, die een negatief resultaat opleverde. Er zijn bijgevolg ook geen arrestaties gebeurd in jullie zaak. Volgens het document zou E.Y. aanwezig geweest zijn tijdens de huiszoeking, en zou haar gevraagd zijn of zij enig bezwaar of enige klacht had in verband met de procedure, wat blijkbaar niet het geval was. Ook zou zijn gevraagd of haar grondwettelijke en fundamentele rechten werden geschonden, waarop ze “nee” zou hebben geantwoord. Dit document werpt dus een heel ander licht op de kwestie: het suggereert immers eerder dat er een bona fide onderzoek werd gevoerd naar uw broer en dat er bij uitbreiding ook naar jullie onderzoek werd gedaan maar dat jullie verder ongemoeid bleven.”

De bewering dat zijn broer werd ontvoerd, kan hier geenszins uit blijken. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die het tegendeel aantonen.

Verzoeker en zijn partner hebben overigens deze huiszoeking of dit gerechtelijk onderzoek naar de mogelijke betrokkenheid bij een criminele organisatie en criminele activiteiten zoals beschreven in dit document, nergens als zodanig vermeld tijdens hun persoonlijk onderhoud. De in het verzoekschrift voorgehouden bewering dat de “ontvoering” van zijn broer en daarmee gepaarde feiten van bedreigingen en afpersing door de politie mee aan de oorsprong van hun vrees zouden liggen, kan bijgevolg niet worden aangenomen en ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van hun relaas en hun vermeende vrees. Dit document kan verzoekers relaas in geen geval ondersteunen.

In dit verband benadrukt de Raad overigens dat de bevindingen in de bestreden beslissing als een geheel moeten worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de bevindingen op grond waarvan de verwerende partij oordeelt dat het vluchtrelaas niet aannemelijk wordt gemaakt, zoals hierna zal blijken.

6.4. De commissaris-generaal heeft immers verder tal van duidelijke tegenstrijdigheden vastgesteld in de verklaringen die verzoeker en zijn partner hebben afgelegd zodat niet het minste geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen en vermeende vrees, zoals omstandig geduid in de bestreden beslissing. Verzoeker brengt geen concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, die steun vinden in het administratief dossier, ontkrachten of weerleggen.

De opmerking dat de gebeurtenissen twee jaar geleden plaatsvonden en dat de herinnering eraan zodanig kan zijn veranderd dat deze bij verschillende personen niet langer op precies dezelfde manier wordt gereproduceerd, overtuigt niet en doet niets af aan de redelijke verwachting dat zowel verzoeker als zijn partner coherente verklaringen afleggen over hun directe vluchtaanleiding. Van partners, die op grond van dezelfde vluchtmotieven beweren te vrezen voor hun leven en vrijheid, kan immers in alle redelijkheid worden verwacht dat ze alle elementen ter ondersteuning van hun beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kunnen aanbrengen. Dit geldt zeker voor de elementen die de directe aanleiding vormen van hun vertrek of vlucht uit het land van herkomst, ook al hebben deze gebeurtenissen reeds enige tijd geleden plaatsgevonden. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, slagen verzoeker en zijn partner er echter niet in de door hen voorgehouden feiten geloofwaardig voor te stellen gezien de dermate grote verschillen in de manier waarop zij de gebeurtenissen voorstelden. De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van hun vluchtrelaas, met name de zoekacties naar verzoeker en de daarmee gepaard gaande bedreigingen door de Colombiaanse politie. Deze elementen betreffen bepalende ervaringen in het leven van verzoeker en zijn partner waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij beiden, ook na verloop van tijd, in staat zijn hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen. De vaststelling dat hun verklaringen op verschillende cruciale punten niet overeenkomen, maakt dat hier niet het minste geloof aan kan worden gehecht.

Verzoeker ontkent voorts ten stelligste overleg te hebben gepleegd met zijn partner tijdens de pauze van het persoonlijk onderhoud. Hij voert aan dat, indien er sprake zou geweest van overleg, zij hiervoor twee jaar de tijd hebben gehad om hun verhaal voor te bereiden opdat hun verklaringen identiek zouden zijn geweest en dus geen tegenstrijdigheden zouden vertonen. Verzoeker overtuigt echter niet.

De Raad merkt vooreerst op dat het CGVS niet uitgaat van langdurig voorafgaand overleg, maar van een mogelijkheid tot overleg tijdens de middagpauze van het gehoor, waarna de partner van verzoeker haar verklaringen op wezenlijke punten heeft gewijzigd. De partner van verzoeker heeft immers initieel uitvoerig en spontaan verklaard dat verzoeker aanwezig was toen de politie kwam en zelfs geld betaalde, maar nadien haar verklaringen aangepast na de mogelijkheid tot overleg, in een poging ze in overeenstemming te brengen met verzoekers eigen versie. Het CGVS baseert zich hier op een concrete observatie van een plots gewijzigde verklaring binnen hetzelfde persoonlijk onderhoud, die de geloofwaardigheid ernstig ondermijnt. De vastgestelde inconsistenties situeren zich bovendien in essentiële elementen van het relaas, met name de vraag of verzoeker zelf in contact kwam met de politie. Dat zulke fundamentele feiten zo verschillend worden weergegeven, terwijl later een poging wordt gedaan om deze uiteenlopende verklaringen recht te trekken, wijst niet op een spontane vergissing maar eerder op een manipulatie van het relaas na overleg.

Verzoekers argumentatie dat inconsistenties het bewijs zouden vormen van de afwezigheid van overleg, kan niet worden aangenomen. De aard en de timing van de tegenstrijdigheden, evenals de aanpassing van de verklaringen na de middagpauze, bevestigen juist het tegendeel, met name dat de verklaringen niet betrouwbaar zijn en het relaas niet geloofwaardig kan worden geacht.

Door voor het overige louter bepaalde eerder gedane verklaringen te herhalen en erop te wijzen dat hij zelf wel consistent antwoordde over de aankomst van de politie in het bedrijf, doet verzoeker hier geen afbreuk aan en dit neemt niet weg dat hij en zijn partner hierover tegenstrijdige verklaringen aflegden.

Ook waar hij benadrukt dat hij en zijn partner over het algemeen consistent zijn in de verklaringen over de ervaren feiten en hun angst voor de politie, kan hij niet worden gevolgd. Dat zij consistent zouden zijn geweest over bepaalde andere elementen van het gezamenlijk voorgehouden relaas, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij tal van tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over kernaspecten van dit relaas, met name over de aanwezigheid van verzoeker tijdens het eerste politiebezoek, de frequentie van de politiebezoeken en de vraag of zowel verzoeker als zijn partner rechtstreeks door de politie werden bedreigd. Door louter te verwijzen naar waar hun verklaringen dan wel gelijklopen, kan verzoeker hier geen ander licht op werpen.

Wat betreft de frequentie van de politiebezoeken voert verzoeker aan dat er geen tegenstrijdigheid bestaat tussen zijn verklaringen en die van zijn partner, nu haar informatie over de bezoeken aan de winkel door camerabeelden zou zijn bevestigd.

Deze uitleg overtuigt niet. Verzoeker gaat hiermee voorbij aan de vastgestelde tegenstrijdigheden inzake de frequentie van de politiebezoeken. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, is het frappant dat verzoeker en zijn partner – hoewel zij hem naar eigen zeggen nauwgezet op de hoogte hield van de bezoeken en hij zelf de camerabeelden kon raadplegen – zeer uiteenlopende verklaringen afleggen. Zo verklaart verzoeker dat de politie in totaal drie tot zes keer langskwam tijdens zijn verblijf op de boerderij, terwijl zijn partner eerst aangaf dat de politie ongeveer tweemaal per maand kwam, en later zelfs drie tot vier keer per week. Deze verklaringen zijn niet alleen onderling tegenstrijdig, maar wijken ook duidelijk af van verzoekers eigen versie, wat verder de geloofwaardigheid van hun relaas en vervolgingsvrees ondermijnt.

Verzoeker levert in zijn verzoekschrift geen enkel concreet element aan dat deze discrepanties kan verklaren of ontkrachten.

Bovenstaande duidelijke tegenstrijdigheden, zoals omstandig geduid in de bestreden beslissing, ondergraven op sterke en onherstelbare wijze de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker en zijn partner alsook hun vermeende vrees voor vervolging in Colombia.

6.5. Deze vaststelling wordt versterkt door de vaststelling dat de gedragingen van verzoeker en zijn partner niet te verenigen zijn met wat van iemand met hun vermeende vrees redelijkerwijs zou mogen worden verwacht. De commissaris-generaal leidt dit terdege af uit het gegeven dat (i) verzoeker zijn partner en kinderen meer dan een jaar achterliet op zijn werkplaats zonder naar een veiligere oplossing voor hen te zoeken, terwijl hij zich grote zorgen maakte over hun veiligheid, en (ii) zijn partner op geen enkel moment concrete maatregelen of een concreet plan had bedacht om met de onzekere situatie om te gaan of om haar eigen veiligheid en die van de kinderen te garanderen.

Verzoeker voert aan dat in een situatie van angst en chaos niet kan worden verwacht dat personen redelijk of rationeel handelen, maar het is gelet op de ernst van de beweerde bedreigingen juist niet aannemelijk dat verzoekers gezin vrijwillig in de vermeend gevaarlijke omgeving bleef en het bedrijf bleef uitbaten, zonder dat zij concrete maatregelen te nemen om hun veiligheid te garanderen. Dergelijke afwachtende houding getuigt niet van een diepe vrees voor de politie en ondermijnt de geloofwaardigheid van de beweerde bedreigingen.

Verder stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij dacht dat enkel mannen het doelwit van de politie waren. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde hij echter meermaals duidelijk dat hij schrik had voor zijn partner en kinderen: *“Ik had schrik dat haar iets zou overkomen, of de kinderen, als ik daar niet was. Het was heel moeilijk”* (NPO, p. 16) en *“ik maakte me zorgen dat haar iets zou overkomen, of mijn kinderen”* (NPO, p. 17). Deze verklaring a posteriori kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Door voor het overige eerder afgelegde verklaringen te herhalen, werpt verzoeker geen ander licht op de gedane vaststellingen. Zoals de verwerende partij terecht aanhaalt, valt de afwachtende houding van verzoeker en zijn gezin, in het licht van de door hen voorgehouden omstandigheden, niet te rijmen met de beweerde ernst van de bedreigingen. Deze gedragingen ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid van hun vrees.

6.6. De overige documenten die verzoeker voorlegt vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing in dit verband zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming ten opzichte van Colombia.

6.7. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die allemaal steun vinden in het administratief dossier niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad integraal overgenomen.

De verklaringen van verzoeker en zijn partner in acht genomen, samen met de door hen neergelegde documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, acht de Raad de bevindingen in de bestreden beslissing voldoende pertinent en determinerend om te besluiten dat aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. De motieven van de bestreden beslissing blijven gehandhaafd. Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker zijn vluchtrelaas niet aannemelijk en bijgevolg evenmin aannemelijk maakt dat hij en zijn gezin hierdoor ernstige problemen riskeren in geval van terugkeer. Bijgevolg voldoet het vluchtrelaas van verzoeker niet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar Colombia zouden worden vervolgd of geviséerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover. Verzoeker kan zich daarom niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts brengt verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

7.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

7.3. Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 10 april 2025, wordt in de aanvullende nota van 6 augustus 2025 het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In Colombia vond de afgelopen vijf decennia een gewapend conflict plaats tussen de Colombiaanse autoriteiten en verschillende rebelligroeperingen, met als belangrijkste de FARC en het ELN. Evenzeer verschenen paramilitaire groepen op het toneel. Vanaf de jaren '2000 konden de rebellen geleidelijk aan worden verdreven naar de periferie van het land en vond een ontwapening van de paramilitairen plaats. Er werd bovendien op 30 november 2016 een historisch vredesakkoord ondertekend tussen de FARC en de Colombiaanse regering. Het merendeel van de FARC-strijders legde de wapens neer en kon zich geleidelijk aan re-integreren in de maatschappij.

Hoewel in de nasleep van het vredesakkoord een spectaculaire daling van het aantal burgerslachtoffers werd opgetekend, waren er op andere vlakken tekortkomingen. Zo ontstond er na de demobilisatie van de FARC een machtsvacuüm waardoor andere groeperingen voormalige FARC-gebieden konden inpalmen. Het gaat in dezer om het ELN, dissidenten van de FARC, neo-paramilitairen en ook georganiseerde misdaadbendes. Deze groeperingen raakten mettertijd meer en meer versnipperd en zijn ook onderling beginnen strijden om meer territoriale controle, een dynamiek die overigens nog versterkt werd door de coronapandemie. Hun handelswijze lijkt steeds meer gedreven door puur economisch gewin uit illegale activiteiten, eerder dan de ideologische drijfveren van weleer. Dit alles zorgde voor een stijging van de geweldscijfers vanaf 2020.

Sinds het aantreden van president Petro heeft de Colombiaanse regering voorgenomen om onderhandelingen te starten met acht verschillende soorten gewapende groepen. Deze werden eind 2022 aangevat en hebben als doel gelijktijdige wapenstilstanden te bekomen en, op langere termijn, voor een permanente ontwapening en verbetering van de veiligheidssituatie te zorgen. Het plan, dat bekend staat als Paz Total (Totale Vrede), kende tot nu toe een erg grillig verloop. Er werd onder meer een staakt-het-vuren met het ELN bekomen tussen augustus 2023 en augustus 2024, maar dit werd niet verlengd en een tweede poging hiertoe mislukte. Met de EMC en de SM (twee belangrijke dissidenten van het FARC-EP) werd tevens een staakt-het-vuren bereikt dat nadien is afgesprongen. Doorheen 2024 kenden al deze groeperingen bovendien afsplitsingen binnen hun eigen rangen, die op hun beurt wel verder onderhandelden met de regering. Voor het overige werden onder Paz Total ook onderhandelingen gevoerd met stedelijke bendes, die een wisselend succes kenden. Met de Clan del Golfo, de grootste neo-paramilitaire groep in Colombia, voerde de regering voornamelijk geen vredesgesprekken al werd een eerste aanzet hiertoe wel gegeven.

Zowel uit de EUAA Colombia Country Focus van december 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf), de UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia van augustus 2023 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html>) als de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 10 april 2025 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20250410.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. De landeninformatie wijst eveneens uit dat het Paz Total-plan een wisselende impact heeft gehad.

Allereerst is het aantal confrontaties tussen de regeringstroepen en de gewapende groepen aanzienlijk gedaald. Sinds het afspringen van enkele staakt-het-vurens eind 2024 zijn dergelijke confrontaties echter weer gestegen. Wat betreft het aantal vijandelijkheden tussen gewapende groepen onderling, wordt over het algemeen een stijging vastgesteld. Aan de grondslag hiervan liggen de vele interne splitsingen alsook de concurrentiële belangen in illegale economieën. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden. Het gaat om een aantal specifieke departementen, met name Antioquia, Arauca, zuidelijk Bolívar, Caquetá, Cauca, Chocó, zuidelijk Córdoba, Guaviare, Magdalena Medio, Meta, Nariño, Norte de Santander, Putumayo, Tolima en de Pacifische regio Valle del Cauca. Een recent voorbeeld van het geweld in deze zin, zijn de aanvallen van het ELN binnen de regio Catatumbo (Norte de Santander) in januari 2025. Het bestaan van gewapend conflict in bovenstaande departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld.

Uit de voornoemde landeninformatie blijkt tevens dat het merendeel van de gewapende groepen hun grondgebied heeft kunnen uitbreiden. Het gaat opnieuw voornamelijk om plattelandszones in de hierboven vernoemde departementen en regio's. Daar waar een van de gewapende groepen een exclusieve invloed uitoefent, nemen zij bepaalde functies van de staat over en oefenen zij verregaande sociale controle uit. De plaatselijke bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Er vinden ook gewelddadige incidenten plaats zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, ontvoeringen en verdwijningen, het gebruik van landmijnen en bloedbaden (massacres). Specifieke profielen die hierbij geïdентificeerd worden zijn sociale leiders, mensenrechtenactivisten en gedemobiliseerde FARCstrijders. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenwel dat de deze toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht is. Aldus heeft dit geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat ook de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De Raad acht deze actualisatie van de landeninformatie en de daaruit volgende analyse correct en pertinent. De analyse wordt bijgevolg integraal overgenomen.

In casu wordt vooreerst, gelet op de actuele beschikbare landeninformatie ter beschikking gesteld van de Raad, niet betwist dat er zich in Colombia binnenlandse gewapende conflicten afspelen tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel niet dat deze gewapende conflicten zich over het gehele grondgebied van Colombia uitspreiden, maar wel dat ze zich afspelen op het platteland van een aantal geografische gebieden, in casu een beperkt aantal departementen.

De Raad merkt in dit verband op dat om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van "willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict", er rekening moet worden gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43). Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger uit

Colombia dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

UNHCR bevestigt in zijn richtlijnen het belang van de regio van herkomst in deze: *“Additionally, as Colombia continues to be affected by a non-international armed conflict, and considering the information presented in these International Protection Considerations, applicants originating from, or previously residing in, conflict-affected areas may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of subsidiary protection under Article 15(c) of the EU Qualification Criteria on the grounds of a serious and individual threat to their life or person by reason of indiscriminate violence.”*

Gelet op zijn verklaringen over zijn herkomst en verblijfplaats(en) in Colombia, moet de veiligheidssituatie in de grootstad Cali, in het departement Valle del Cauca, worden beoordeeld, waar verzoeker met zijn gezin woonde voor hun vertrek uit Colombia (NPO, p.4 en 8).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de rurale gebieden van dit departement sprake is van een gewapend conflict, maar dat het ermee gepaard gaande geweld voornamelijk doelgericht van aard is. Dat het merendeel van het geweld in het departement Valle del Cauca doelgericht van aard is, vindt overigens bevestiging in stuk 5 dat verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift.

In de mate dat er sprake is van willekeurig geweld in het departement Valle del Cauca in het kader van het gewapend conflict aldaar, blijkt verder niet dat er heden sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Het bestaan van een gewapend conflict in dit departement brengt niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken immers van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio.

Bijgevolg dient te worden nagegaan of er voor verzoeker sprake is van persoonlijke omstandigheden die het risico verhogen dat hij als gevolg van het in dit departement aanwezige willekeurige geweld slachtoffer kan worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker doet geen dergelijke persoonlijke omstandigheden gelden, noch kunnen deze blijken uit het rechtsplegingsdossier.

Bovendien blijkt dat verzoeker woonde in Cali, een grootstad. Zoals reeds aangehaald, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Wel is er sprake van crimineel geweld dat in wezen doelgericht is, en niet willekeurig van aard. Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in de stad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de analyse, zoals weergegeven in de aanvullende nota van de verwerende partij, is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de verwerende partij hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie waar verzoeker naar verwijst in het verzoekschrift, is immers verouderd of ligt geheel in dezelfde lijn als de informatie waarop de analyse van de verwerende partij in de aanvullende nota steunt.

Waar er in het verzoekschrift op wordt gewezen dat sinds januari 2025 gevechten plaatsvinden tussen gewapende groeperingen in verschillende regio's, waaronder de regio Catatumbo, kan uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet blijken dat de stad Cali onder deze getroffen regio's valt. De hervatting van vijandelijkheden, onder meer in de regio van Catatumbo, is ook reeds meegenomen in de hierboven gemaakte analyse. Catatumbo is overigens in het departement Norte de Santander gelegen, en dus niet in het departement Valle del Cauca, verzoekers regio van herkomst.

Verzoeker brengt geen concrete elementen of overtuigende elementen aan die de gemaakte analyse kunnen weerleggen of in een ander daglicht kunnen stellen.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij en zijn gezin bij een terugkeer naar de stad Cali, zijn regio van herkomst en bestemming, een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, bijgevolg evenmin leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO